

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ.

Η από 31.5.2012 έφεση της ενάγουσας κατά της υπ' αρ. 1738/2012 οριστικής απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, που δίκασε κατά την τακτική διαδικασία την από 24.11.2003 αγωγή, έχει ασκηθεί νομότυπα και εμπρόθεσμα (άρθρα 495παρ.1,2, 511, 513παρ.1β, 516παρ.1, 517, 518παρ.1, 591παρ.1 του Κ.Πολ.Δ). Επομένως, πρέπει, να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί περαιτέρω για το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της κατά την ίδια διαδικασία (άρθρο 533παρ.1 του Κ.Πολ.Δ).

Κατά το άρθρο 520παρ.2 του Κ.Πολ.Δ « Πρόσθετοι λόγοι έφεσης ως προς τα κεφάλαια της απόφασης που έχουν εκκληθεί με την έφεση και εκείνα που αναγκαστικά συνέχονται με τα κεφάλαια αυτά ασκούνται με ιδιαίτερο δικόγραφο που κατατίθεται στη γραμματεία του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου και, αφού συνταχθεί έκθεση κάτω από το δικόγραφο αυτό κοινοποιείται στον εφεσίβλητο τριάντα ημέρες πριν από τη συζήτηση της έφεσης». Κατά τη σαφή διατύπωση της διάταξης αυτής,

2 Φύλλο της υπ' αρ. απόφασης του Εφετείου Αθηνών.

για την άσκηση των πρόσθετων λόγων της έφεσης, απαιτείται να συντελεστούν και οι δύο ως άνω συμπλεκτικώς οριζόμενες διαδικαστικές πράξεις, της κατάθεσης δηλαδή του δικογράφου που περιέχει αυτούς στη γραμματεία του δευτεροβάθμιου δικαστηρίου και της κοινοποίησης στον εφεσίβλητο, οι οποίες αποτελούν την έγγραφη προδικασία της άσκησής τους κατά την έννοια του άρθρου 111Κ.ΠολΔ, και, εφόσον δεν ορίζεται αλλιώς, πρέπει και οι δύο να λάβουν χώρα πριν από την τιθέμενη αποκλειστική προθεσμία των τριάντα ημερών πριν από τη συζήτηση της έφεσης. Συνεπώς, και η επίδοση του οικείου δικογράφου με το οποίο ολοκληρώνεται η διαδικασία άσκησης των προσθέτων λόγων πρέπει να γίνει εμπρόθεσμα, ως ανωτέρω, με την κύρωση του απαραδέκτου αυτών, ως διαδικαστικής πράξης σε περίπτωση παράλειψης ή εκπροθέσμου ή άκυρης κοινοποίησης(Ολ.ΑΠ 33/1990 ΝοΒ 39.230, Σ.Σαμουήλ, Η έφεση, έκδοση 2003 παρ.585 σελ.240-241). Ως προς τα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στα οποία περιλαμβάνεται και η Κύπρος, σχετικά με τις επιδόσεις δικαστικών και εξωδίκων πράξεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις εφαρμόζεται από 13 Νοεμβρίου 2008, ο κανονισμός 1393/2007 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, με τον οποίο καταργήθηκε ο αντιστοίχου περιεχομένου κανονισμός (ΕΚ)1348/2000 του Συμβουλίου Υπουργών. Κατά τις σχετικές διατάξεις του νέου ως άνω 1393/07 κανονισμού (άρθρ.2-7, 10,19 και 20)τα προς επίδοση έγγραφα σε γνωστής διαμονής παραλήπτες, διαβιβάζονται απ' ευθείας μεταξύ των αρμοδίων υπηρεσιών των ενδιαφερομένων κρατών και επιδίδονται προς αυτόν προς τον οποίο απευθύνονται κατά κανόνα σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους μέλους παραλαβής και αποστέλλει στο κράτος αποστολής σχετική βεβαίωση περί τούτου. Κατά το άρθρο 10, αφού ολοκληρωθούν οι διατυπώσεις επίδοσης ή κοινοποίησης εκδίδεται σχετική βεβαίωση, βάσει εντύπου που εμφανίζεται στο παράρτημα 1, η οποία αποστέλλεται στην αρχή διαβίβασης. Κατά το άρθρο 15 του ιδίου Κανονισμού, αν το

κράτος μέλος δεν έχει δηλώσει το αντίθετο, οι ενδιαφερόμενοι μπορούν να ενεργήσουν τις επιδόσεις μέσω των δικαστικών επιμελητών, υπαλλήλων ή άλλων αρμοδίων προσώπων του κράτους μέλους παραλαβής, κατά δε τη διάταξη του άρθρου 20 του Κανονισμού αυτού, οι διατάξεις του υπερισχύουν των διατάξεων που περιλαμβάνονται σε διμερείς ή πολυμερείς συμφωνίες ή κανονισμούς που συνάπτονται από τα κράτη μέλη και κυρίως του άρθρου IV του πρωτοκόλλου της σύμβασης των Βρυξελλών του έτους 1968 και της σύμβαση της Χάγης της 5^{ης} Νοεμβρίου 1965. Τέλος, κατά τη διάταξη του άρθρου 19, όταν πρέπει να διαβιβαστεί εισαγωγικό δικόγραφο ή άλλη ισοδύναμη πράξη σε άλλο κράτος μέλος προς επίδοση ή κοινοποίηση βάσει του παρόντος κανονισμού και ο εναγόμενος ερημοδικεί, ο δικαστής οφείλει να αναστείλει την έκδοση απόφασης μέχρι όταν διαπιστωθεί α) ότι η πράξη επιδόθηκε ή κοινοποιήθηκε όπως ορίσει το δίκαιο του κράτους μέλους παραλαβής...β) ότι η πράξη επιδόθηκε πράγματι στον εναγόμενο ή στη κατοικία του με άλλο τρόπο προβλεπόμενο από τον παρόντα κανονισμό καθώς και ότι στις δύο περιπτώσεις, η επίδοση ή η κοινοποίηση έγιναν εγκαίρως, ώστε ο εναγόμενος να έχει ευχέρεια να αμυνθεί και γ) κάθε κράτος μέλος έχει την ευχέρεια να δηλώσει ότι οι δικαστές του, παρά την παρ.1 μπορούν να εκδώσουν απόφαση, ακόμη και αν δεν έχει παραληφθεί βεβαίωση επίδοσης ή κοινοποίησης, εφόσον η πράξη διαβιβάστηκε με τρόπο προβλεπόμενο από τον παρόντα κανονισμό, από τη διαβίβαση της προς επίδοση πράξης έχει παρέλθει διάστημα, το οποίο ο δικαστής αξιολογεί σε κάθε περίπτωση χωριστά και το οποίο είναι τουλάχιστον έξι μηνών. Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι η επίδοση πρόσθετων λόγων έφεσης με κλήση προς συζήτηση αυτών, όταν στρέφεται κατά διαδικού που είναι γνωστής διαμονής στο κράτος μέλος της Ε.Ε όπως είναι η Κύπρος, ολοκληρώνεται με την πραγματική επίδοση αυτών στον εφεσίβλητο, η οποία αποδεικνύεται με την κατά το άνω

3 Φύλλο της υπ' αρ. απόφασης του Εφετείου Αθηνών.

άρθρο 19 του Κανονισμού βεβαίωση και δεν αρκεί η κατά τα άρθρα 134 και 136 Κ.Πολ.Δ πλασματική επίδοση στον Εισαγγελέα. Στην προκειμένη περίπτωση όπως προκύπτει από τα ταυτάριθμα με την παρούσα απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης συζητήθηκαν με συνεκφώνηση τους από τη σειρά του πινακίου η κρινόμενη έφεση και οι πρόσθετοι λόγοι αυτής. Η εφεσίβλητη εταιρεία κατέθεσε προτάσεις μόνο για την έφεση, ισχυρίστηκε δε με την προσθήκη των εν λόγω προτάσεων της ότι οι ασκηθέντες με ιδιαίτερο δικόγραφο πρόσθετοι λόγοι έφεσης δεν της έχουν επιδοθεί, ότι έλαβε γνώση αυτών κατά τη διαδικασία στο ακροατήριο όπου επίσης ενημερώθηκε ότι η επίδοση των ως άνω πρόσθετων λόγων έφεσης επιχειρήθηκε μέσω Εισαγγελίας Πρωτοδικών Αθηνών και ότι δεν προσκομίστηκε σχετικό έγγραφο από το οποίο να προκύπτει επίδοση αυτών στην έδρα της κατά παράβαση του νόμου και ζήτησε να απορριφθούν ως απαράδεκτοι. Η εκκαλούσα επικαλείται και προσκομίζει την υπ'αρ/ 3168γ/11.3.2013 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητού στο Πρωτοδικείο Πειραιά Σπύρου Αλεξίου προς τον Εισαγγελέα Πρωτοδικών Αθηνών από την οποία προκύπτει ότι αντίγραφο των πρόσθετων λόγων έφεσης επιδόθηκε προς τον Εισαγγελέα Πρωτοδικών Αθηνών. Από τα ανωτέρω έγγραφα δεν αποδεικνύεται κλήτευση της εφεσίβλητης εταιρείας σύμφωνα με τα οριζόμενα ως άνω στο υπ' αρ. 1393/2007 Κανονισμό. Επομένως, οι ως άνω πρόσθετοι λόγοι έφεσης, αφού συνεκδικαστούν με την υπό κρίση έφεση λόγω της πρόδηλης μεταξύ τους συνάφειας και του παρακολουθηματικού τους χαρακτήρα (άρθρα 246 και 31 του Κ.Πολ.Δ), πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτοι, κατ' ανάλογη εφαρμογή του άρθρου 532Κ.Πολ.Δ, όπως ορίζεται στο διατακτικό και να μην επιβληθούν σε βάρος της εκκαλούσας δικαστικά έξοδα ελλείψει αιτήματος, αφού η καθής οι πρόσθετοι λόγοι έφεσης δεν υποβλήθηκε σε τέτοια.

Με την υπό κρίση αγωγή ενώπιον του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου η εδρεύουσα στη Κύπρο εμπορική εταιρεία κατά το Κυπριακό δίκαιο ενάγουσα εταιρεία εξέθεσε ότι συνεπεία τελεσθείσας στην Αθήνα απάτης του δεύτερου εναγόμενου, νομίμου εκπροσώπου της εδρεύουσας στην Αθήνα πρώτης εναγόμενης εταιρείας, κατά τα ειδικότερα εκτιθέμενα στην αγωγή, παραπείστηκε στις 5.5.2003 στην κατάρτιση της από 5.5.2003 σύμβασης εξώδικου συμβιβασμού αναφορικά με την απαίτησή της από την αναφερόμενη στην αγωγή σύμβαση παροχής ανεξαρτήτων υπηρεσιών (σύμβαση ανάθεσης συμβουλευτικών υπηρεσιών) που τη συνέδεε με την πρώτη εναγόμενη. Ότι δυνάμει της ως άνω ακυρώσιμης σύμβασης συμβιβασμού αυτή συμφώνησε με την πρώτη εναγόμενη την καταβολή ποσού 900.000δολλαρίων ΗΠΑ αντί της αρχικώς συμφωνηθείσας, η οποία θα ανήρχετο στο ποσό των 2.045.404,52 δολαρίων Η.Π.Α. Ότι λόγω της απατηλής αυτής συμπεριφοράς υπέστη περιουσιακή ζημία ύψους 1.145.404 δολαρίων Η.Π.Α και ηθική βλάβη. Ζήτησε δε μετά παραδεκτό περιορισμό του αιτήματός της από καταψηφιστικό σε αναγνωριστικό με δήλωση του πληρεξουσίου της δικηγόρου που περιέχεται στα πρακτικά και τις προτάσεις της, να αναγνωρισθεί ότι οι εναγόμενοι αλληλεγγύως και εις ολόκληρον ο καθένας οφείλουν να της καταβάλουν α)ως αποζημίωση το ισόποσο σε ευρώ με την επίσημη ισοτιμία μεταξύ ευρώ και δολαρίου ΗΠΑ κατά την ημέρα πληρωμής το ποσό των 1.145.404 δολαρίων ΗΠΑ με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής και β) ως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης το ποσό των 200.000ευρώ με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής με απειλή προσωπικής κράτησης 12 μηνών κατά του δεύτερου εναγόμενου. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με την υπ' αρ. 2711/2010 μη οριστική απόφαση έταξε προθεσμία 120ημερών από την κοινοποίησή της για τη συμπλήρωση της έλλειψης πληρεξουσιότητας του δικηγόρου Αθηνών Αλεξάνδρου Κρυσταλλίδη με την προσκόμιση

δικαστικού πληρεξουσίου, στον οποίο επέτρεψε να μετάσχει προσωρινά στη δίκη, προκειμένου να συμπληρώσει την ως άνω έλλειψη, με την δε υπ' αρ.1738/2012 οριστική του απόφαση, αφού απέρριψε την αγωγή ως απαράδεκτη λόγω της αοριστίας της ως προς το κονδύλιο χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης, έκρινε την αγωγή νόμιμη και ουσιαστικά βάσιμη για το κονδύλιο της αποζημίωσης και αναγνώρισε ότι οι εναγόμενοι οφείλουν να καταβάλουν καθένας εις ολόκληρον στην ενάγουσα το ποσό των 1.289.914,20ευρώ με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής. Κατά της ως άνω απόφασης παραπονείται η εναγόμενη με την έφεσή της, για όσους λόγους περιέχονται σ' αυτή, που ανάγονται σε εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου και εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων και ζητεί να εξαφανιστεί η εκκαλουμένη απόφαση, ώστε να απορριφθεί καθ' ολοκληρία η αγωγή.

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 297εδα, 298 του ΑΚ και 1 του ν.2842/2000 «Λήψη συμπληρωματικών για την εφαρμογή των Κανονισμών(ΕΚ)1103/97, 974/98 και 2866/98 του Συμβουλίου, όπως ισχύουν σχετικά με την εισαγωγή του ευρώ με το οποίο αντικαταστάθηκε η δραχμή ως εθνικό νόμισμα, προκύπτει ότι κάθε αξίωση για αποζημίωση που διέπεται από το Ελληνικό δίκαιο, είτε αυτή απορρέει από αθέτηση σύμβασης, είτε από αδικοπραξία, είτε από το νόμο, πρέπει από 1.1.2002 να προσδιορίζεται σε ευρώ, το οποίο και μόνο δικαιούται να ζητήσει αυτός που αξιώνει την αποζημίωση, αφού στη διάταξη του άρθρου 297 εδ.αΑΚ, ορίζεται ρητώς ότι ο υπόχρεος σε αποζημίωση οφείλει να την παράσχει σε χρήμα. Ως «χρήμα» κατά την ίδια διάταξη, νοείται το εθνικό νόμισμα, δηλαδή η δραχμή μέχρι 31.12.2001 και από 1.1.2002 το ευρώ. Με το νόμισμα δε αυτό πρέπει-όχι μόνο να πληρωθεί η αποζημίωση αλλά και να μετρηθεί η θετική ή αποθετική ζημία του αδικηθέντος-ζημιωθέντος και να πληρωθεί η αποζημίωση(πρβλ.Ολ.ΑΠ 14/1997 Ελλ.Δνη1997.1036, Ολ.ΑΠ 15-

8

16/1996 EEN 1996.43,44, Ολ.ΑΠ 9/1995 Ελλ.Δνη1995.1520, ΑΠ 1203/2010 ΝοΒ 2011.375, Απ 1379/2004, δημ.ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 536/2004 Ελλ.Δνη2006.480,Εφ.Πειρ.6/2013,Εφ.Πειρ.30/2013,Εφ.Πειρ.648και649/2012,Εφ.Περ.763/2012,Εφ.Πειρ.754/2012). Περαιτέρω, ως χρόνος προσδιορισμού της αντικειμενικής αξίας των ζημιών του βλαβέντος πράγματος προκειμένης αποζημίωσης, κατ' άρθρα 297-298ΑΚ, λόγω αθέτησης σύμβασης ή των μη αποκατασταθεισών λόγω αδικοπραξίας (στην τελευταία περίπτωση, αν αποκαταστάθηκαν κρίσιμος χρόνος είναι της δαπάνης) λαμβάνεται ο χρόνος της έκδοσης της απόφασης και ως τέτοιος θεωρείται, κατά τους δικονομικούς κανόνες, ο χρόνος της πρώτης, ενώπιον του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου συζήτησης (Ολ.ΑΠ 38/1996, ΑΠ 68/2005 Ολ.ΑΠ/1997, Ολ. ΑΠ 44/1996 ΝοΒ 1997.451, ΑΠ 1374/2004, ΑΠ 1050/1998, ΑΠ 80/1991, ΑΠ 1592/1990 EEN 1991.701). Σε περίπτωση ζημίας από απώλεια ξένου νομίσματος, θα ληφθεί υπόψη, για τον υπολογισμό της ζημίας και άρα τον καθορισμό της οφειλόμενης αποζημίωσης, η αξία σε δραχμές ή ευρώ του αλλοδαπού νομίσματος κατά τον χρόνο της απώλειας. Δηλαδή, θα αναχθεί η ποσότητα των αλλοδαπών νομισμάτων που απωλέστηκε σε δραχμές ή ευρώ με βάση την ισοτιμία κατά την ημέρα της απώλειας. Διαφορετική εκδοχή, ότι δηλαδή θα ληφθεί υπόψη η ισοτιμία κατά την ημέρα της κατανήφισης ή της εξόφλησης είναι ασυμβίβαστη με τον εξαρχής καθορισμό της ζημίας σε δραχμές ή ευρώ από 1.1.2002(ΑΠ 1203/2010).Εξάλλου, το Εφετείο, λόγω του μεταβιβαστικού αποτελέσματος, που, σύμφωνα με το άρθρο 522 Κ.ΠολΔ, έχει η έφεση, μέσα στα όρια που καθορίζονται από την έφεση και τους πρόσθετους λόγους, εξετάζει όλους τους ισχυρισμούς που προβάλλονται παραδεκτά σύμφωνα με τα άρθρα 525 έως 527 του ΚΠολΔ και έχει ως προς την αγωγή την ίδια εξουσία που είχε και το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο. Συνεπώς, μπορεί, και χωρίς ειδικό παράπονο, να εξετάσει αυτεπαγγέλτως τη νομική βασιμότητα της αγωγής και, αν την

Φύλλο της υπ' αρ. απόφασης του Εφετείου Αθηνών.

κρίνει νομικά αβάσιμη, να εξαφανίσει για το λόγο αυτό την εκκαλουμένη απόφαση και να απορρίψει την αγωγή, αρκεί ο εκκαλών-εναγόμενος να ζητεί την απόρριψή της. (Σ. Σαμούηλ, Η έφεση, έκδ.2003, παρ.852 σελ. 332-333, Εφ.Αθ.9531/1987 Ελλ.Δνη30.824, Εφ.Θ.1022/1988 Αρμ.1988.970, Εφ.Αθ.3944/1986 Ελλ.Δνη27.972, Εφ.Θ.777/1990 Αρμ.1990.951). Στην προκειμένη περίπτωση με βάση το προαναφερόμενο περιεχόμενο και αίτημα η υπό κρίση αγωγή δεν είναι νόμιμη. Και τούτο διότι, σύμφωνα με τις εκτιθέμενες ως άνω νομικές σκέψεις, η ασκούμενη αξίωση αποζημίωσης της ενάγουσας έναντι των εναγομένων που διέπεται από το ελληνικό δίκαιο, αφού η αδικοπραξία διαπράχθηκε στην Αθήνα, έπρεπε να εκφραστεί σε ευρώ και όχι σε δολάρια ή στο ισάξιο τους σε ευρώ, όπως παραπάνω ειδικότερα αναφέρεται, για τον δε υπολογισμό της ζημίας και άρα για τον καθορισμό της οφειλόμενης αποζημίωσης έπρεπε να ληφθεί υπόψη η αξία σε ευρώ του αλλοδαπού νομίσματος με βάση την ισοτιμία κατά το χρόνο της απώλειας. Κατά ακολουθίαν των ανωτέρω το δευτεροβάθμιο Δικαστήριο έχει την εξουσία να εξετάσει, αυτεπαγγέλτως και χωρίς την υποβολή ειδικού παραπόνου-στην προκειμένη περίπτωση υποβάλλονται εκ μέρους της εναγόμενης και ήδη εκκαλούσας σχετικοί λόγοι έφεσης, τη νομιμότητα της αγωγής και να την απορρίψει ως μη νόμιμη. Επομένως, πρέπει η υπό κρίση έφεση να γίνει δεκτή ως ουσιαστικά βάσιμη, να εξαφανιστεί η εκκαλουμένη απόφαση ως προς το κονδύλιο της αποζημίωσης, η οποία κατ' εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή των παραπάνω νομικών διατάξεων, έκρινε νόμιμη την αγωγή ως προς το κονδύλιο αυτό (της αποζημίωσης) και στην συνέχεια την έκανε δεκτή, όπως προαναφέρθηκε, ως ουσιαστικά βάσιμη, να κρατηθεί, κατ' άρθρο 535παρ.1 του Κ.ΠολΔ, η υπόθεση στο Δικαστήριο τούτο και, αφού δικαστεί απ' αυτό η υπό κρίση αγωγή ως προς το ως άνω κονδύλιο πρέπει να απορριφθεί ως νόμω αβάσιμη. Τέλος, τα δικαστικά έξοδα των διαδίκων και για τους δύο βαθμούς δικαιοδοσίας πρέπει να

συμψηφιστούν μεταξύ τους γιατί η ερμηνεία των παραπάνω διατάξεων που εφαρμόστηκαν εν προκειμένω ήταν δυσχερής(άρθρα 179,183 και 191παρ.2 του Κ.ΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Συνεκδικάζει κατ' αντιβολία των διαδικών την από 31.5.2012 έφεση και τους με ιδιαίτερο δικόγραφο ασκηθέντες πρόσθετους λόγους έφεσης.

Απορρίπτει ^{τους} πρόσθετους λόγους έφεσης.

Δέχεται τυπικά και κατ' ουσία την έφεση.
 Διατάσσει την εισήλθε και παραβολή στον καταθέσει
 Εξαφανίζει την εκκαλουμένη υπ' αρ. 1738/2012

οριστική απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών ως προς το εκκληθέν κεφάλαιο της αποζημίωσης.

Κρατεί την υπόθεση και δικάζει επί της από 24.11.2003 αγωγής ως προς το κονδύλιο της αποζημίωσης.

Απορρίπτει την αγωγή.

Συμψηφίζει τα δικαστικά έξοδα των διαδικών και για τους δύο βαθμούς δικαιοδοσίας.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε στην Αθήνα στις και δημοσιεύτηκε σε έκτακτη δημόσια στο ακροατήριό του συνεδρίαση στην Αθήνα στις από των των διαδικών και των πληρεξουσίων τους δικηγόρων.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Η Εισαγγελέως
